

Gospod v Abili - Melkizedekov grad

55. Pot v Abilo

1 Ko smo prišli k našemu gostilničarju je pred hišnimi vrati čakala množica, ki Me je hotela znova videti in govoriti z Menoj, saj so bili sami priče Mojih dejanj in so že marsikaj slišali o Mojem nauku.

2 Napotil sem jih h glavarju Pelagiju in jim rekel, da jim bo Moj nauk v celoti razložil kar on.

3 In glavar jim je obljubil, da jih bo poučil o vsem.

4 Ljudje so se s tem sprijaznili, počasi so se razšli, mi pa smo odšli v hišo, kjer je bilo kosilo že na mizi. Kosili smo in bili dobre volje.

5 Ko smo kmalu pojedli in sem navzočim napovedal, da se bom z učenci odpravil v Abilo, Me je glavar prosil, naj mu dovolim, da Me s podrejenimi in z Veroniko spremlja v omenjeno mesto in tudi v druge kraje in mesta pod njegovo oblastjo.

6 To sem mu dovolil in zelo se je razveselil, takoj se je lotil priprav na odhod.

7 Čez eno uro smo zapustili gostilničarjevo hišo, gostilničar pa Me je s svojim ozdravljenim sinom spremljal še dokajšnji del poti iz mesta, to sta storila tudi grški gostilničar in že znani kovač in živinozdravnik.

8 Ko sem se zunaj mesta poslovil od te četverice, sem kovaču podelil tudi moč izganjati zle duhove iz ljudi, za kar se Mi ni mogel dovolj zahvaliti in Me prehvaliti.

9 Nato smo se po dobri vojaški cesti dokaj hitro odpravili v Abilo in prišli v to ne nepomembno mesto uro pred sončnim zahodom.

10 Tudi v tem mestu so živeli večinoma pogani. V njem je živelo le deset judovskih družin in to v zelo podrejenem položaju, morali so služiti poganom in bili povsem odvisni od njih. Vseh deset družin je živelo v prastari in dotrajani hiši, v mestu niso imeli ne svojega gostišča ne sinagoge.

11 Ko smo se približevali mestu, sem rekel glavarju (Jaz): »Pojdi s svojimi pred nami v mesto in desetim judovskim družinam sporoči, da bom prišel k njim in pri njih tudi prenočil. Vse drugo se bo potem že uredilo samo od sebe.«

12 Ko je to glavar slišal, se je s svojimi kar najbolj naglo odpravil v mesto, takoj šel k judom in jim povedal, kaj se jim obeta.

13 Beraški judje pa so glavarju rekli: »O visoki poveljnik v cesarjevem imenu! Vse bi bilo lepo in prav, toda kje naj v tej razpadajoči hiši najdemo prenočišče za več kot štirideset ljudi? Starih, razpadlih sob bi že bilo dovolj, toda kdo bi hotel prenočiti v njih? Tam je več kot preveč krastač, kač, močeradov in škorpionov, v njih ne more bivati človek. V naših sobah pa je komaj dovolj prostora za bivanje, še manj za počivanje, težko bi tam poleg nas primerno prenočili še drugi ljudje. O kakšni postrežbi pa sploh ne moremo govoriti, saj smo sami bolj revni kakor berači.

14 Velikega Gospoda in Mojstra, o katerega čudežnih dejanjih smo že slišali, odvrni

od tega, da bi prenočil pri nas, ker je v tem mestu več drugih, dobro oskrbovanih gostišč.«

15 Glavar je rekel: »O vaši, meni dobro znani stiski, Mu bom že poročal, toda že vnaprej vem, da Ga ne bom mogel odvrniti od Njegovega namena, kajti kar sklene in reče, se tudi zgodi. Vaše hudo stanje in vaša nesreča sta mu verjetno že dolgo znani, gotovo prihaja k vam prav zato, da bi vam pomagal in vam prinesel pravo tolažbo, ne pa da bi vas nadlegoval in vam povzročal dodatne skrbi. Zato kar najbolj prijazno ustrezite Njegovi volji in pri Njem boste našli milost, veliko ljubezen in usmiljenje.«

16 Hišni starešina je rekel: »Da, da, naj samo pride, kadarkoli hoče. Ko bo tu, se bo že sam prepričal, kako je z nami. Nadvse smo veseli, da bo prišel k nam, smo pa toliko bolj žalostni, da mu takšne milosti z ničimer ne moremo primerno povrniti!«

17 Ko se je glavar še pogovarjal s starešino, sem z učenci že prispel pred judovsko hišo - razpadajoč star grad, na vzpetini zunaj mestnega obzidja.

18 Glavar Me je takoj opazil, Mi pohitel naproti in hotel začeti razlagati, kako je z judovsko hišo in njenimi prebivalci.

19 Jaz pa sem mu rekel: »Priatelj, prihrani besede, saj vse to že dolgo vem. Kakor si prej pravilno povedal tem ljudem, sem prav zato prišel k njim, ker dobro vem, kako je z njihovo hišo in z njimi samimi. Pojdiva takoj k starešini.«

56. Gospod v prebivališču desetih judovskih družin

1 V spremstvu glavarja sem šel k starešini te hiše, okoli katerega se je že zbralo nekaj zaskrbljenih družinskih očetov in nas opazovalo, da bi videli, kaj nameravamo, potem ko si bomo natančneje ogledali staro podrtijo.

2 Ko sem prišel k starešini, je ta rekel (starešina): »Gospod in Mojster, dobrodošel si, vendar to, kar ti lahko ponudimo v povračilo za veliko milost, ki si nam jo izkazal, ti prav gotovo ne bo ugajalo. Oglej si našo hišo, in že naša oblačila sama ti bodo povedala, kako je z nami, ne da bi mi morali še kaj reči!«

3 Jaz sem rekel: »Mir z vami! Kako je z vami, dobro vem, toda večinoma ste si za svojo nesrečo krivi kar sami, kajti z lenobo in skoraj nikakršnim zaupanjem v Boga, edinega Gospoda in dajalca vseh dobrih darov, nihče na tej zemlji ne pride na zeleno vejo.

4 Dokler ste še imeli sredstva in moč, niste storili ničesar, da bi popravili to staro hišo, dragi Jehova vam je bil deveta skrb, raje ste se ukvarjali s slepim naukom grških modrecev, s katerim pa ste postali še veliko revnejši, kot ste bili prej.

5 Zdaj pa ste postali celo sužnji poganom in si morate od njih za težko delo izprositi pičel kruh, namesto da bi jim rekli: 'To smo si zaslužili v potu svojega obraza!' Kajti

težko je služiti tistim, ki ne verujejo v nobenega boga, niti v nadaljevanje življenja duše po telesni smrti, in tako tudi ne v poplačilo v velikem onstranstvu, zato tudi nimajo ljubezni do bližnjega, sovražni so celo lastnemu življenju.«

6 Zdaj ste se v svoji veliki stiski začeli spominjati starega Jehove in prositi za pomoč. To Me je tudi pripravilo, da sem prišel k vam in vam bom pomagal vpričo vseh teh številnih hudo zaslepljenih poganov, ki so zaradi Diogena opustili vero v svoje bogove. Zdaj naj torej tudi oni vidijo, da stari Bog še živi in pomaga tistim, ki Vanj verujejo, izpolnjujejo Njegove zapovedi in od Njega z iskrenim in neomajnim zaupanjem pričakujejo pravo pomoč.

7 Naj si ogledam vašo staro, več kot polrazpadlo hišo, in videli bomo, ali je mogoče v njej prenočiti, ali je poškodbe mogoče popraviti. Potem bomo preverili, koliko zalog je še v vaših shrambah.«

8 Starešina je rekel: »O veliki Gospod in Mojster! Ta hiša je nekoč gotovo imela številne velike in manjše sobane, toda za nas jih je ostalo komaj sedem, in še te so poškodovane. Vse druge so polne golazni vseh vrst in združb, za ljudi večinoma celo neprehodne. Tudi naše shrambe so v najbolj slabem stanju. Le ena je napol uporabna, pa še v tej je le nekaj plesnivih krušnih drobtin. Na Tvojo željo pa si hišo kljub vsemu oglejmo, da se boš, o veliki Gospod in Mojster, tudi na svoje oči prepričal, kako se zdaj godi nam, potomcem Gada in Rubena v njuni deželi.«

9 Nato smo se podali v vse sobe velike hiše, in vse je bilo videti tako, kakor je opisal starešina.

10 Ko smo prišli v najbolj oddaljeno in zadnjo sobo, sem Jaz rekel: »Zdaj pa spoznaj Božjo moč v Meni, ki sem po mesu tudi Sin človekov! Do te sobe smo se prebili čez podrte zidove, ostanke stebrov, skozi goščavo trnja in vsakovrstno golazen, vrnili pa se bomo skozi kraljevsko okrašene in z vsem opremljene sobe, v katerih bo mogoče lepo prenočiti. Tako hočem in tako naj bo!«

11 Ko sem to izgovoril, se je vsa hiša spremenila, in ko smo se nato vračali skozi sobe in sobane, ni bilo nikjer opaziti ničesar poškodovanega.

12 In judje iz te hiše so zakrilili z rokami nad glavo in kričali od vesele osuplosti: »To je mogoče samo Tistemu, ki je ustvaril nebo in zemljo, zato Tebi, o veliki Bog, vsa hvala, da si človeku dal takšno moč!«

13 Nato smo šli še v shrambe, ki so bile tudi polne vsega, kar človek potrebuje za potešitev lakote in žeje. Občudovanje je bilo še večje in od velikanske osuplosti dolgo niso mogli govoriti.

57. Pričevanje starešine o Gospodu

1 Starešina je čez nekaj časa rekel: »Ne, ne, ne - to je nezaslišano! Mojzes in Elija sta kot največja preroka zmogla veliko, celo več kot si lahko predstavlja in je sposoben dojeti človek z najčistejšim razumom, in kar lahko komaj verjame celo najbolj verna človeška narava. Toda kaj so vsi čudeži, ki sta jih omenjena preroka naredila po Jehovovi volji in polna Njegovega mogočnega duha proti temu čudežu?! Vsi preroki, tako veliki kakor mali, so govorili: 'Gospod hoče tako, ali Gospod govori tako!', Ti, veliki Gospod, pa si rekel: 'Hočem in naj se zgodi!' In v trenutku se je uresničilo, kar si hotel! Zato si več kot Mojzes in Elija!

2 Tvoj Jaz je Gospod sam v vsej polnosti, in jaz kot starec sem zdaj v Tebi zagledal svoj blagor in lahko rečem: O Gospod, Gospod, naj Tvoj star služabnik odide v miru v veliko onstranstvo! Kajti Ti si Obljubljeni iz Sebe samega! Iz ust prerokov je govoril Tvoj večni duh in napovedal Tvoj prihod na zemljo, in Ti, kot večna resnica in zvestoba sama, si držal besedo, in si, obdan z mesom in krvjo, prišel k nam, grešnim ljudem, da bi nas na novo postavil pokonci, jude in tudi pogane, ki so tudi Noetovi otroci in so bili nekoč s pred-abrahamiti eno ljudstvo pod velikim kraljem in visokim duhovnikom Melkizedekom iz Salerna. Zato vsa čast in slava samo Tebi, Ti Gospod, Gospod, Gospod!«

3 Jaz sem rekel: »No, no, je že dobro in prav Razumljivo, da se je vaša šibka vera s tem Mojim dejanjem nenadoma spet okrepila, in tudi, da ste Me takoj spoznali. Toda v prihodnje morate svojo vero šele oživiti z dejanji prave ljubezni do bližnjega, sicer za življenje vaše duše ne bo imela pred Menoj nobene vrednosti. Kajti k vam, ljudem, sem prišel samo zaradi svoje nadvse velike ljubezni do vas, in tako zdaj lahko tudi vi pridete k Meni samo po svoji ljubezni do Mene in bližnjega, in si tako kot Moji pravi otroci pridobite večno življenje svojih duš. To si dobro zapomnite.

4 Vera Varne je živa luč iz nebes, vendar to postane šele z dejanji iz ljubezni. Tako kot ugasne luč, ki sveti ponoči, če ji redno ne dolivamo olja, ugasne tudi začetna še tako neomajna vera, če je ne krepijo dejanja ljubezni.

5 S tem, Meni zlahka mogočim čudežem, nisem okrepil samo vere v vaši duši, ki je že povsem ugasnila, razvnel sem tudi vašo ljubezen do Mene. V luči tega resničnega in večnega življenjskega plamena ste lahko kmalu in zlahka spoznali, kdo je v Meni prišel k vam.

6 Ker ste to spoznali takoj in brez velike težave in pridige, se tudi ravnajte po tem, da boste vi in vaši potomci z dejanji ljubezni v Mojem imenu ohranili vero živo.«

7 Starešina je rekel: »O Gospod, Gospod, to dejanje bo v tej pokrajini s šestdesetimi kraji vzbudilo veliko pozornost pri maloštevilnih judih in tudi pri številnih poganih, najprej v tem mestu in nato še v drugih mestih. Ko bodo sem prihajali ljudje z vseh

strani in bodo videli, da se je naša, že dolgo razpadajoča hiša, nenadoma spremenila v pravi kraljevski grad, nas bodo vprašali, kako se je to zgodilo - in kaj jim bomo odgovorili?«

8 Jaz sem rekel: »To naj vas ne skrbi. Ko boste pred ljudmi prisiljeni govoriti o tem dejanju in o Meni, vam bo že položeno na jezik, kaj naj rečete. Najbolj vsiljive pa napotite h glavarju in njegovim podrejenim, saj so vsi videli to dejanje - pa bodo že dobili pravo razlago; ti Me že dobro poznajo in vedo, da Mi ni nič nemogoče.«

58. Prispodoba obnove razpadlega gradu

1 (Gospod): »Da pa boste tudi vi vedeli, zakaj sem zdaj spet obnovil ta stari, propadajoči grad, v katerem so nekoč prebivali kralji, ga postavil tako rekoč na novo, pazljivo prisluhnite:

2 Prvič: obnova tega starega kraljevskega gradu ponazarja prenovljeno staro propadlo vero v enega, edino resničnega Boga, ki jo zdaj vsepovsod obnavljam.

3 Od starega gradu vere se je sicer ohranilo še nekaj opustelih, razpokanih in razpadajočih ostankov resnice, vendar ti niso več primerni kot življenjsko prebivališče Moje ljubezni in usmiljenja za duše Mojih otrok, kakršni so še bili v času kralja iz Salerna, temveč so primerno prebivališče le še tistim, ki so po svoji notranjosti podobni različni zalegi, ki že dolgo množično nastanjuje ta grad.

4 Ta grad je bil torej zvesta podoba zdajšnjega stanja vere v Boga in izpolnjevanja Njegovih zapovedi, še zlasti v Jeruzalemu in njegovi okolici.

5 To mesto in vse, kar sodi k njemu, bom, če se ne bo poboljšalo in povsem povrnilo k Meni, še huje kaznoval, kot sem v Lotovem času Sodomo in Gomoro. Zdaj pa vas opozarjam še na drug razlog, zakaj sem ta grad prenovil, ga postavil kakor na novo in oskrbel z vsem potrebnim.

6 Ko bo namreč brezbožnike v Jeruzalemu in njegovi širši okolici doletela Moja sodba, bodo maloštevilni Meni zvesti zbežali in se zatekli tudi sem. Sprejmite jih in z dejanji ljubezni v Mojem imenu oživite v sebi zdaj na novo prebujeno vero.

7 Sodbe, ki bo dopuščena nad Jeruzalemom, vi, stari ljudje tega mesta, sicer v mesu ne boste doživeli, toda mlajši prebivalci in njihovi otroci pa jo bodo. Ko se bo to zgodilo, se spomnite, kaj sem vam zdaj povedal.«

8 Starešina Mi je z največjim strahospoštovanjem rekel: »O Gospod, Gospod! Veliko in nadvse veličastno je Tvoje ime! Pred nekaj lunarni smo ponoči na nebu videli skrajno nenavaden svetlobni pojav, in ti prizori so nas navdali z velikim strahom in grozo. Najprej so se prikazali veliki ognjeni stebri, in videti je bilo, kot da segajo do zvezd. Stebri so se združili na poseben način, se dvignili, in ko jih ni bilo več videti,

smo mislili, da naj bi šlo za sicer redek, vendar naraven ognjen pojav. Toda kmalu zatem je zažarelo vse nebo. Zagledali smo Salomonovo mesto in armade, ki ga oblegajo in nazadnje uničijo s templjem vred.

9 Pozneje, že bolj proti jutru, smo precej proti zahodu spet zagledali nenavaden svetlobni pojav. Kaj naj bi predstavljal, ni mogel razvozlati nihče od nas. Toda osrednji prizor je bil zelo podoben temu, kar si nam zdaj Ti, o Gospod, Gospod, napovedal o Jeruzalemu. Ali se je morda nanašal na Tvojo zdajšnjo napoved?«

10 Jaz sem rekel: »Seveda, prijatelj, toda o tem ne bomo več govorili. Raje poskrbite za večerjo, za vse drugo sem poskrbel že Jaz.«

11 Starešina Mi je rekel: »Gospod! Gospod! Mogoče bi nam lahko naš zemeljski gospodar, moder glavar, priskrbel nekoga, ki je vešč kuhanja, kajti že veliko let nismo kuhali, saj nismo imeli ognja, v tej pokrajini pa tudi ni drv za ognjišče. Zato nam skoraj ni mogoče, in to kar trikratno, pripraviti kuhane večerje Zate in za tiste, ki so s Teboj, čeprav so po Tvoji milosti vse velike in male shrambe prepolne raznorazne zaloge. Po Tvoji milosti bi moralo biti poskrbljeno tudi za drva in ogenj. Toda kaj to koristi, ko nihče od nas ne zna ne kuhati ne pripravljati jedi?«

12 Jaz sem rekel: »Starec, tvoja odkritost Mi je všeč, kajti kar zadeva znanje kuhanja je res tako, kakor si povedal. Toda glavar je svoji hčeri in nekaterim nižjim služabnikom že naročil, naj z nekaj tvojimi ljudmi v veliki kuhinji, v kateri je tudi zbiralnik, zdaj poln rib, za nas in vse vas pripravijo dobro večerjo.«

59. Melkizedekov grad

1 (Gospod): »V tem gradu je tudi velika klet, izklesana v bazaltnih skalah. Ali je še nisi odkril in videl?«

2 Starešina in še nekaj njegovih bratrancev podobne visoke starosti so rekli: »Nekoč naj bi bila spodaj res klet z najboljšim vinom in v njej naj bi bili nekje skriti še drugi zakladi, toda nihče od nas se nikoli ni opogumil, da bi se podal v podzemne votline in tam iskal vhod med različno nevarno golaznijo in drugimi slabimi vplivi, zato tudi nihče ne pozna pravega vhoda v omenjeno klet. Kje in kako lahko vstopimo vanjo? Ali je zdaj tudi klet po zaslugi Tvoje moči tako kakor vse drugo spet v najboljšem stanju?«

3 Jaz sem rekel: »Če to verjamete, zagotovo. Ker pa nihče od vas ne pozna vhoda vanjo, Mi sledite, in popeljal vas bom v klet.«

4 Starešina in še deset ljudi Mi je sledilo s prižgano voščeno baklo, ki smo jo našli v veliki kuhinji in jo tudi takoj prižgali. Tam je bilo še veliko bakel na zalogi. Od velike kuhinje je vodil stebričast hodnik do velikih vrat, izdelanih iz enega kosa bazalta.

Pokazal sem, kako je mogoče vrata zlahka odpreti, in kar sam odprl velika in težka vrata. Ko so bila odprta, je bilo takoj videti široke stopnice, ki so vodile v zelo prostorno klet.

5 V kleti, nad katero se ubogi judje spet niso mogli dovolj načuditi, smo našli veliko množico večjih in manjših kamnitih posod in še večjo množico kamnitih, lončenih, srebrnih in tudi zlatih posod za pitje, in to je uboge jude še bolj presenetilo. Niso vedeli, ali sem tudi te stvari čudežno ustvaril ali pa naj bi, vsaj po videzu, izvirale iz davnih časov.

6 Jaz pa sem jim rekel: »Vse, kar smo našli tukaj, izvira še iz časa velikega kralja in visokega duhovnika iz Salema. Na tej zemlji je bil to Njegov grad, ki pa ni bil zgrajen s človeškimi rokami, tako kot to niso bile na primer niti gore z njihovimi pogosto čudovitimi jamami in votlinami, temveč ga je ustvarila ista moč, ki ga je obnovila tudi zdaj. Kajti le Jaz sem na vekomaj pravi salernski kralj in visoki duhovnik Melkizedek.

7 Zdaj pa le vrče v roke in jih napolnite z vinom, saj ga je v velikih sodih več kot dovolj.«

8 Revni judje so z veseljem vzeli vrče, toda niso vedeli, kako naj pridejo do vina v velikih kamnitih posodah, saj so bile neprodušno zaprte s težkimi in gladkimi kamnitimi ploščami.

9 Pokazal sem jim odprtino na najnižjem delu soda, ki je bila nekoliko izbočena in zaprta z zamaškom. Iz odprtine sem počasi izvlekel zamašek in v pripravljene vrče je takoj začelo obilno teči najboljše vino. Njegov nadvse aromatičen vonj je vsem navzočim - med njimi je bil tudi glavar z enim od podrejenih - takoj razkril, da je vino staro in kar najboljše.

10 Ko so bili vrči polni in drug za drugim na mizah v veliki jedilnici, in so tisti, ki so želeli piti vino, spet prišli k nam v klet, sem rekel starešini (Jaz): »Glej, to vino je iz grozdja, ki je raslo v tej deželi in skoraj prav toliko staro kakor grad. To je vino, ki so ga kot desetino in žrtveni dar prinašali vsi kralji, podrejeni salemskemu kralju. Moralo se je ohraniti do danes, da zdaj Jaz kot isti kralj pijem isto staro desetniško vino z vsemi tistimi, ki verujejo Vame in Mi sledijo.

11 Dokler bo ta grad obstajal v Mojem imenu, tudi vina ne bo zmanjkalo. Kljub temu pa bo tristo let po Mojem vnebohodu moč našega nasprotnika ta grad in večji del tega mesta toliko uničila, da ne bo mogoče niti ugotoviti več, kje je grad nekoč stal. Toda nič za to, kajti zdaj si gradim nov grad v srcih, ki tam, kjer bo zgrajen, nikoli več ne bo mogel biti porušen.

12 Prav je, da takšnih starih spomenikov več ni, da jih ljudje ne morejo malikovati. Toda skoraj tristo let po Mojem vnebohodu bo ta grad še stal, in tudi to vino ne bo

presahnilo, tako bodo ubežniki iz Jeruzalema tu dobili zavetje in krepčilo.«

60. O obdobju salemskega kralja

1 Starec je nato skrajno spoštljivo vprašal: »Gospod, Gospod, kot beremo, je skrivnostni kralj iz Salema vladal že tedaj, ko je Noe stopil z barke in začel znova obdelovati zemljo. Njegovi otroci se v tako kratkem času niso mogli dovolj razmnožiti, da bi bila lahko v času salemskega kralja na zemlji množica manjših kraljev, ki bi mu prinašali desetino. Ta zadeva je zelo skrivnostna kakor marsikaj v naših knjigah, in je s svojim razumom ne moremo razumeti.

2 Govoril si tudi o Svojem vnebohodu. Kaj to pomeni? Kam boš odšel in kdaj? Gospod, Gospod, razloži nam to malo podrobneje, da bomo to lahko v Tvojem duhu resnice, ljubezni in življenja razložili tudi svojim potomcem in nam bodo verjeli, da si nam Ti sam, o Gospod, Gospod, razkril takšne nenavadne zadeve.«

3 Jaz sem rekel: »Kar zadeva kralja iz Salema, je bil Ta tukaj že od nekdaj, še pred vsemi bitji, tudi pred Noetom. Kar pa zadeva zemeljski čas, v katerem je On sam v podobi in osebnosti angela iz nebes poučeval ljudi o Sebi samem in o poslanstvu ljudi, je to počel občasno že v času Noeta in se pogovarjal z njim, toda pravo salemsko kraljestvo in visoko duhovništvo je bilo ustanovljeno šele nekaj sto zemeljskih let po Noetovem prihodu z barke, in so ga doživeli tudi Noe in njegovi trije sinovi. V tistem času je bila zemlja že spet zelo poseljena, številni praočetje rodov majhnih ljudstev so se imenovali kralji, in so vsako leto svoje žrtvene darove prinašali v Salem, kjer jih je poučeval salemski kralj.

4 Ko pa so se ljudje še bolj namnožili po vsej zemlji, so pozabili na kralja vseh kraljev in so se začeli oddaljevati od Njega. Tudi tisti, ki so prebivali blizu Njega, niso hodili več v Salem. Nato je kralj zapustil grad in le še redko obiskal nekaj Njemu zvestih patriarhov, kot na primer Abrahama, Izaka in Jakoba, pozneje pa tudi vse velike in male preroke, zdaj v krvi in mesu tudi vas.

5 Kar zadeva Moj vnebohod ima ta dvojen pomen. Prvič, niti leto ne bo minilo pa se bo uresničil, in drugič, zgodil se bo v vsakem človeku, ki Vame živo veruje, in bo po njegovi veri v njegovem srcu vstal duh Moje ljubezni ter povzdignil (povzdignil - dopolnitev založbe Lorber Verlag) njegov razum v vso modrost nebes.

6 V nebo bom šel kmalu zatem, ko bo to Moje telo po treh dneh od smrti, ki jo bodo povzročili Božji sovražniki, vstalo iz groba in prešlo v Moje Božje bitje.

7 Kakor ste slišali, da se je nekoč Elija, vidno kot v ognjeni kočiji, dvignil v nebo, se bom tudi Jaz z materialnih tal te zemlje pred številnimi Svojimi prijatelji dvignil v vidno nebo. Potem ne bom več tako kakor zdaj osebno viden hodil med ljudmi - dobrimi in

slabimi - in jih poučeval, temveč Me bodo dobro zaznali v duhu samo tisti, ki bodo verovali Varne, in Mene in bližnjega ljubili kakor samega sebe. Med njimi bom pogosto hodil tudi vidno, jih poučeval in vodil. Kajti v srcih takšnih ljudi si bom zgradil omenjen nov grad in prebival bom v njem.«

61. Večerja v stari jedilnici

1 (Gospod): »Tisti, v katerih bom prebival, Me bodo tudi dobro zaznali, poučeval in vodil jih bom, in tako bodo Moji pravi ljubljenci ves čas poučevani in vodeni, v sebi bodo imeli večno življenje. Toda pri tistih, ki se bodo oddaljili od Mene, kot so se nekoč iz čiste posvetne ljubezni kralji odvrnili od salernskega kralja in Mu niso več prinašali tistega, kar bi Mu morali, bom tudi Jaz zapustil grad v njihovem srcu. In tako kakor se je zgodilo v času kralja iz Salema, ko je kralj grad, kjer smo zdaj, zapustil z angeli, ki so Mu služili, in je nato med ljudstvi in njihovimi kralji še prehitro prišlo do različne nesloge, zavisti, nevoščljivosti in iz tega tudi do vojn, se bo v prihodnje dogajalo tudi med tistimi, pri katerih bom zapustil grad v njihovem srcu. Ljudstvo se bo dvignilo zoper ljudstvo in ga skušalo podjarmiti.

2 Zato: kdor bo ostal zvest Mojemu nauku in Moji ljubezni, v tem bom ostal tudi Jaz, in resnično, iz njegovih ledij bodo tekli potoki žive vode; kdor bo to vodo pil, ga nikoli več ne bo žejalo.

3 Moj nauk s svojo božansko modrostjo je resnična, živa voda. Duša tistega, ki jo bo pil, bo kmalu polna vse modrosti in sita za vedno, nikoli več je ne bo žejalo in ne bo hlepela po višji resnici in modrosti.

4 In tako sem ti zdaj, stari Moj jud, pojasnil, kar ti prej še ni bilo jasno in se je zdelo nerazložljivo. Toda nikar ne misli, da si bil s tem že vpeljan v vso resnico in modrost. Podeljeni ti bosta šele tedaj, ko bom v duhu vse resnice in modrosti vstal tudi v tvojem srcu in se podal v živa nebesa tvoje duše.

5 Zdaj pa se iz kleti odpravimo v jedilnico, kajti večerja je že pripravljena, povečerjali bomo in si okrepili ude.«

6 Po teh Mojih besedah smo odšli iz kleti in kmalu prišli v veliko jedilnico, ki jo je kar najbolje osvetljevalo stotine svetilk, in je bila še pred nedavnim takšna razvalina, da nihče ni niti opazil, daje bila tam nekoč velika jedilnica.

7 V dvorani sta bili kar najbolj ustrezno postavljeni veliki kamniti mizi, ki sta sloneli na trdnih stebrih, in nežno prekrite z najfinejšim bisusom (bisus - tkanina iz finega lanu, opomba založbe Lorber Verlag), ob vsaki je bilo tudi dovolj prav udobnih stolov, na mizi pa nadvse okusno pripravljene ribe, kruh in vino.

8 Sedli srno za mizo, pogrnjeno za nas, lastniki in prebivalci gradu pa so posedli za

drugo, pripravljeno zanje. Vsi smo zmerno in s pravim namenom jedli in pili.

9 Med večerjo smo se pogovarjali o marsičem, in glavar Me je vprašal, kako naj naslednje jutro ukrepa z Rimljani in Grki, ker se bo za ta čudež zagotovo še prehitro izvedelo. Radovedno bodo spraševali, saj se kaj podobnega komaj kdaj doživi.

10 Jaz sem rekel: »Kdor bo prišel, mu povejte resnico, toda povejte mu tudi, naj vse ohrani zase in naj ne drvi v naslednje mesto ali kraj in Me razglasi pred časom.

11 Da pa ta čudež ne bi bil kot čudež tako kmalu opazen tudi na zunaj, je videz gradu le malo spremenjen, spremenjena je zgolj notranjost gradu. Zato tudi vi predčasno ne delajte velikega hrupa okoli tega Mojega dejanja. Jutri bom še sam obiskal nekaj boljših poganov in uro po poldnevu z učenci odšel na Golan, kamor Me lahko spremljaš tudi ti.

12 Ko se boš znova vrnil sem, pa lahko Mojo besedo že razglasiš poganom in naj ti bo tedaj za pričo to Moje čudežno znamenje tukaj, iz katerega bodo lahko prepoznali Tistega, ki ga je naredil, da bi živeli in ravnali po Njegovi volji!«

13 Ko je to glavar slišal, je obljubil, da se bo v vsem strogo ravnal po Moji volji.

62. Hrup pred judovsko hišo

1 Ko smo še vsi sedeli za mizo, se je na cesti zaslišal hrup. Več delavcev se je namreč z vsakdanjega dela vračalo domov in zagledali so razsvetljeno beraško judovsko hišo - to se namreč še ni zgodilo -, zato so hoteli izvedeti, kaj se v razvalini dogaja. Klicali so njim znane jude, naj pridejo k njim in povedo, zakaj so propadajoče sobe tako slavnostno razsvetljene.

2 Jaz pa sem rekel glavarju: »Pojdi k razgrajačem. Takoj te bodo prepoznali in iz tega sklepali, zakaj je ta hiša zdaj razsvetljena, pomirili se bodo in odšli domov ter ne bodo več spraševali, zakaj je judovska hiša tako razsvetljena.«

3 Glavar je v spremstvu podrejenega tudi storil tako.

4 Ko se je pojavil pred ljudmi, ki so zganjali hrup, jih je resno in odločno nagovoril (glavar): »Kaj hočete od ubogih judov, če jaz in še eden, veliko večji veljak, imava opravek pri njih? Ali naj zaradi vas ponoči ne ukažem razsvetliti notranjosti te hiše?!«

5 Ko so delavci, ki so glavarja takoj prepoznali, to slišali, so se opravičili, saj za obisk niso vedeli, ga prosili odpuščanja in se nato mirno razšli. Toda svojim domačim so takoj povedali, kaj so videli in doživeli, zato se je veliko premišljevalo, domnevalo in spraševalo, zakaj je glavar s še nekim višjim veljakom obiskal najbolj revno hišo in to judovsko. Toda nihče iz mesta si ni upal oditi v judovsko hišo in pogledati, kaj se tam dogaja, in tako smo imeli vso noč mir.

6 Ko se je glavar s podrejenim vrnil k nam, je povedal, kaj je rekel in da je učinkovalo,

le bal se je, da ga bodo že navsezgodaj začeli oblegati Grki, ki se zelo radi pritožujejo, in si je želel, da se to ne bi zgodilo.

7 Jaz sem rekel: »Bodi brez skrbi! Tudi zjutraj se bo našel način, kako radovedneže oddaljiti od hiše. Ker pa je zdaj že dokaj pozno, se podajmo k počitku. Počival pa bom kar tukaj ob mizi, kdor si želi posteljo, pa naj se poda v številne spalnice, saj je tam postelj dovolj.«

8 Vsi, ki so bili z Menoj za mizo, so se odločili, da ob mizi ostanejo z Menoj do jutra, le judje niso ostali za svojo mizo, temveč so odšli v svoje stare sobe, ki so bile seveda tudi prenovljene. Svetilke smo pustili goreti vso noč in osvetljevale so sobe, da se ne bi pritihotali radovedneži, ki bi si drznili ponoči približati judovski hiši, da bi morda iz varne razdalje le izvedeli, kaj se dogaja v njej. Toda zaradi luči si nihče ni upal blizu iz strahu, da bi jih odkril glavar sam ali kakšen njegov služabnik in bi bili potem kaznovani.

63. Pravo praznovanje sabata

1 Nemoteno smo počivali do sabatnega jutra, za katerega pa stanovalcem judom ni bilo veliko mar, saj so postali že bolj poganski kakor judovski. Toda kljub temu je že navsezgodaj prišel k Meni starešina in Me vprašal, ali Jaz in Moji učenci dosledno spoštujemo sabat, saj ga je Mojzes določil za dan, strogo namenjen samo Bogu.

2 Jaz sem rekel: »Da, vsak jud slavi sabat, kot je določil Mojzes, je prav in dobro; toda odslej bo vsak dan Gospodov dan in kdor vsak dan dela dobro bližnjemu po Mojem nauku, ta tudi pravilno slavi sabat. Zato se vam danes, na sabat, ni treba vesti drugače kot na katerikoli drug dan.

3 Potrebe človeškega telesa so na sabat prav takšne kot vsak dan in jih je treba po možnosti tudi potešiti. Na sabat se je treba vzdržati le težkega hlapčevskega pridobitniškega dela. Če pa kdo bližnjemu ali bližnjim s takšnim delom naredi kaj koristnega, pa sabata ne oskruni, četudi s svojimi rokami opravi še tako težko hlapčevsko delo, celo blagoslovil ga bom zaradi tega. Toda če takšne priložnosti ni, je dobro, da se na sabat človek spočije in se ukvarja z duhovnimi rečmi. Kajti ob težkem vsakdanjem delu duši ni preveč do tega, da bi se zazrla v globoko duhovno v sebi in se dvigovala k Bogu; Mojzes pa je sabat določil prav za to.

4 Da pa človek na sabat od sončnega vzhoda do sončnega zahoda ne bi smel jesti in piti in opraviti nobenega fizičnega dobrega dela, kakor učijo farizeji v sinagogah v Jeruzalemu in drugih krajih, je nesmisel, saj priča, da takšni učitelji ne razumejo Mojzesovega nauka in ga ne spoštujejo, zato so tako tudi najbolj popačili duh Mojzesovega nauka in prerokov. Tudi danes delajte tako kakor vedno, in sabata pred

Menoj ne boste oskrunili.

5 Le za pogane ni treba niti danes niti katerikoli drug dan za borno plačilo opravljati najbolj zaničevanega dela. Če pa bodo tudi oni sprejeli Moj nauk in vas bodo videli kot svoje bližnje ter tako z varni tudi ravnali, lahko iz ljubezni in bratskega prijateljstva storite zanje kar koli, da bo med vami mir in sloga. To je tudi vse, kar zadeva pravo slavljenje sabata.

6 Celo modrejši pogani pravijo, da naj bi bilo bolj hvalevredno - če tako nalagajo okoliščine - služiti bližnjemu, kakor oditi v tempelj in tam služiti nekemu bogu, ki človekovega služenja niti ne potrebuje. In tudi edino pravi Bog ne potrebuje ljudi, da bi Mu služili. Potrebuje pa, da si ljudje iz ljubezni do Njega in iz enake ljubezni drug do drugega izkazujejo dobro.

7 Kajti ljubezen je za dušo pravo življenjsko gnojilo za večno življenje, Bog pa je ljudi ustvaril prav zato, da bodo prešli v večno življenje. Zato je prava, Meni edino dopadljiva Božja služba predvsem ta, da ljudje drug drugemu služijo iz Moje ljubezni. In ker je to Meni najbolj dopadljiva Božja služba, ta nikoli ne oneèasti sabata.

8 Že neki prerok je nekoč, ko so judje začeli namenjati preveč pozornosti zunanjim obredom tako kakor zdaj farizeji, zapisal: `Glej, to ljudstvo Me časti z ustnicami, toda njegovo srce je daleč od Mene.'

9 Odslej Mi torej služite samo v srcu in opustite mrtve obrede, in vsak dan boste slavili sabat tako, kot je Meni najbolj prav. Ali si zdaj to dobro razumel?«

10 Jud je rekel: »Da, o Gospod, Gospod, zato bomo sabat tudi slavili tako, kot je Tebi najbolj prav «

11 Nato se je starec takoj odpravil k svojim in jim razložil, kako želim, naj se slavi sabat. S tem so se vsi strinjali in se nato kmalu odpravili pripravljati zajtrk, pri čemer jim je Veronika spet veliko pomagala.

64. Kako poučevati praznoverne pogane

1 Mi pa smo se podali na prosto, na še višji grič, kot je bil tisti, na katerem je stal grad, in z višjega griča se je čudovito videlo na vse strani. Videti je bilo tudi velik del doline reke Jordan in na drugi strani proti vzhodu prostrani nižini Evfrata, množico gora in okoliških krajev. Navadno se je videlo vse do Jeruzalema, toda tokrat je bila ta pokrajina zavita v gosto jutranjo meglo, in tako ni bilo mogoče razločiti nobenih krajev v Judeji.

2 Glavar je pripomnil: »Gospod in Mojster, zdi se mi, da gosta megla nad kraji in logi Judeje zelo dobro opisuje ljudstvo, čigar srce in razum obdaja še gostejša megla, kakor je ta, ki zdaj pred našimi pogledi skriva njihove loge?«

3 Jaz sem rekel: »Da, prijatelj, tako je; zato bodo tudi številni v tej najgostejši megli svojih zablod in iz njih izvirajočih raznoraznih grehov našli smrt. Toda pustimo ob strani takšna razmišljanja in svoje poglede usmerimo na porajanje sonca, danes bo sončni vzhod znova čudovit! Zato bomo še nekoliko počivali in uživali v njem!«

4 Vsi so se umirili in uživali v lepih, nenehno spreminjajočih se jutranjih prizorih. V tej pokrajini je namreč jutro zmeraj veliko lepše, ker se v veliki daljavi proti vzhodu še pred sončnim vzhodom pojavi veliko prav redkih meteoritov, naravni vzrok za ta pojav pa so prostrana vulkanska tla. Praznoverni pogani in prebivalci tistih pokrajin pa so menili, da so takšni pojavi polbogovi, spremljevalci boginje Aurore, ki Apolonu zmeraj utira pot.

5 Bil pa je tudi že čas, da se pogani rešijo takšnega praznoverja in se jim pokaže in razloži pravi vzrok takšnih pojavov, in to sem na griču tudi storil. Glavar in njegovi podrejeni so začeli spoznavati razlog, zakaj sem jih že navsezgodaj pripeljal na ta grič.

6 Ko so bili o vsem poučeni in so se Mi za pouk zelo zahvaljevali, je prvi glavarjev podrejeni pripomnil: »Zlasti preprosto ljudstvo bo težko odvrniti od praznoverja, saj po poganskem svečeniškem nauku v vsakem oblaku in vsaki meglici, v dvigovanju kuhinjskega dima, v zgorevanju in večjem ali manjšem prasketanju lesa ne vidi drugega kakor duhove in škrate vseh vrst in družb, in od njihovega vedenja in premikanja pričakuje srečo ali nesrečo.

7 Kajti navsezadnje je nekaj duhovnega tudi v številnih pojavih, ki so pogosto zelo nenavadni, kajti v ozadju vsakega pojava je zmeraj neki najbolj notranji in tako prvi temeljni vzrok, brez katerega pojav niti ne more nastati. In da bi stari modreci ta prvi temeljni vzrok ljudstvu predstavili kar se da razumljivo in nazorno, so ga ustrezno poosebili. Takšno ponazoritev danes razume le malokdo, zato imajo ljudje že pojav sam za najbolj notranji in prvi duhovni vzrok. In ljudi, ki tako mislijo, je težko prepričati, da to, kar vidijo, ni to kar vidijo in za kar nekaj imajo, temvč je le nujni zunanji izraz nekega notranjega, prvega in mesenemu očesu nikoli vidnega vzroka.

8 Postavlja pa se še drugo vprašanje, in to je, ali nazadnje ni bolje, da se takšne ljudi ne odvrne prehitro od njihovega praznoverja, saj tako izgubijo tisto, kar so imeli, tistega kar so prejeli, pa ne morejo tako hitro in prepričano dojeti, in zato, kot se je že zgodilo pri številnih Grkih in Rimljanih, še prehitro zaidejo v najgloblji in težko odpravljeni materializem, ki pa ga prebivalcem prav tega kraja resnično ne manjka. Gospod in Mojster, kaj praviš na to?«

65. O poučevanju

1 Jaz sem rekel: »Ne morem ti reči drugega kot le tisto, kar sem že rekel vam in Svojim učencem: Prizadevajte si predvsem spoznati enega, edino pravega Boga in Njegovo kraljestvo večne ljubezni in resnice ter poučujte z zgledom svojega življenja po nauku, ki ste ga prejeli od Mene. Potem vas bo Moj duh v vas že vpeljal v vso resnico in modrost.

2 Daje temelj vseh pojavov na zemlji in tudi človeka najbolj notranje in duhovno živo, sem vam v Pelli dovolj obsežno pojasnil. Vendar zato še ni nujno, da se ljudi že na začetku s tem takoj seznani in jim to postane domače, temvčè naj se najprej seznani s poglobitno zadevo, ki jo dobro poznate; če se ta v človeku zakorenini, vse drugo zlahka steče kar samo od sebe.

3 Tudi sicer ne začenjajte kar takoj z razlago pojavov v naravnem svetu - prvič, ker si o tem še sami niste na jasnem, in drugič, ker pravi življenjski blagor človeške duše niti ni odvisen od tega -, temveč učite ljudi samo živo verovati Vame in živeti in ravnati po Moji, vam znani volji; za vse drugo in nadaljnje bom potem poskrbel že Jaz. Kajti kdor izpolnjuje Moje zapovedi in z dejanji dokazuje, da Me nadvse ljubi, k temu bom prišel Jaz sam in se mu bom razodel v vsem, v skladu z njegovo zmožnostjo sprejemanja.

4 Kajti talente sem različno porazdelil med ljudi zato, da lahko vsak svojemu bližnjemu služi v ljubezni, v skladu s talentom, ki sem mu ga dal. Zato manj skrbite za razvoj posebnih talentov pri ljudeh, temveč samo za poglobitni nauk, ki ste ga prejeli od Mene; za vse drugo - kot je bilo že povedano - bom poskrbel že Jaz.«

5 Ko je podrejeni to slišal, se Mi je zahvalil in Me potem o tem ni več spraševal.

6 Med poučevanjem pa se je sonce že zelo povzpelo nad obzorje, iz hiše pa je prišel tudi sel in nam sporočil, da je zajtrk pripravljen. Vstali smo in se podali navzdol v hišo.

7 Ko srno prišli do hiše, jo je že kar pošteno oblegala množica meščanov. Slišali so namreč, da je imel glavar vso noč opravke v judovski hiši, in od nekega prebivalca te hiše so proti plačilu hoteli izvedeti, kaj se je pravzaprav zgodilo. Ko pa so v daljavi zagledali in prepoznali glavarja in njegove služabnike, so se takoj malo umaknili, da smo lahko nemoteno vstopili v hišo.

8 V hiši smo začeli uživati okusno pripravljen zajtrk in nikomur niso bili za mar meščani, ki so opazovali hišo.

9 Kmalu pa je h glavarju na vljudnostni obisk prišel tudi župan tistega mesta.

10 Ko se je napovedal po svojem služabniku, Me je glavar vprašal, ali naj ga sprejme ali ne.

11 Jaz sem rekel: »Naj kar pride k nam, kajti tudi on naj postane Moje orodje.«

66. Župan Abile

1 Glavar je nato dovolil županu vstopiti in ga že ob prihodu v veliko in razkošno opremljeno jedilnico vprašal, kaj želi.

2 Župan, zelo razumen in vsestransko izkušen človek, ki je judovsko hišo že od prej še predobro poznal od zunaj in znotraj, je skrajno presenečen rekel: »Visoki poveljnik v imenu skrajno mogočnega cesarja iz Rima, največjega in najmogočnejšega mesta na svetu! Ker se mi je zdelo, da imaš tu gotovo nadvse nujne opravke, je moja zaprisežena sveta dolžnost, da te vljudnostno obiščem in te skrajno vdano vprašam, ali morda potrebuješ mojo pomoč. Zdaj pa sem zelo presenečen in že vnaprej vem, da moje pomoči ne boš potreboval, kajti skrivoma ti je uspelo razpadajočo hišo ubogih judov spremeniti v pravo palačo, ne da bi me o tem kdaj obvestil ali potreboval mojo pomoč - zato sem tudi zdaj odveč. Če pa bi me potreboval, sem ti na voljo celo z življenjem.«

3 Glavar je rekel: »Kar tukaj ostani, kajti tokrat mi boš moral pomagati še pri marsičem. Toda najprej sedi in spij vrč najstarejšega in najboljšega vina iz pradavnih časov, ki so ga našli dobro ohranjenega v čistih kamnitih sodih v zasuti kleti.«

4 Župan je takoj sedel h glavarju, vzel kupo in najprej pokusil vino. Ko se je prepričal o njegovi kakovosti, ga je izpil s krepkimi požirki in nato rekel: »Pokusil sem že marsikatero kapljico meni znanega najboljšega vina, toda nekaj tako dobrega še nikoli ni steklo po mojem grlu. O glavar, ti priznано veliki mož v vsem in junak brez primere, ki ga zaradi njegovih dejanj hvalijo in slavijo, oprosti, ker moram ob tem nekaj malega pripomniti: Če je vse to le tvoje delo, potem si bolj bog kakor človek. Kajti tako kraljevsko obnoviti ta stari, nadvse obsežen grad v tako kratkem času zmorejo samo bogovi, ne pa ljudje, pa naj bodo še tako dejavni in zmožni, saj bi celo najboljši in najbolj sposobni zidarji za obnovo takšne ruševine potrebovali več kot deset let!«

5 Glavar je rekel: »Tvoja pripomba je upravičena - vendar se ne nanaša name. Na koga, pa boš kmalu spoznal, in šele potem mi boš lahko pomagal; zdaj pa pij!«

6 Županu so znova natočili vrč in izpil ga je do zadnje kaplje v čast čudovitega, z resnično božansko močjo nadarjenega obnovitelja tega starega gradu. Nato je rekel (župan): »Zdaj pa, visoki poveljnik, bi se rad - če ti je prav - prepričal o celotnem gradu, ki je, sodeč po zelo obsežni ruševini, moral imeti nekoč zelo veliko dvoran, ali je v njem vse prav tako dobro obnovljeno kakor ta velika jedilnica, v kateri je prej prebivala različna golazen.«

7 Glavar je rekel: »To lahko storimo, če je to prav Nekomu med nami, ki Ga še nisi spoznal.«

8 Jaz sem rekel: »Prav Mu je; kajti pogane, še zlasti takšne trdovratne stoike, kot je ta

župan, lahko samo veliko znamenje spreobrne k veri v enega, edino pravega Boga in Gospoda nebes in zemlje od vekomaj, ki so Mu mogoče vse stvari, ki je vse ustvaril in oblikoval iz Sebe, samo s Svojo besedo.«

67. Glavar pouči župana o Gospodu

1 Ko sem to povedal, srno vsi vstali od mize, se sprehodili skozi vse velike in male sobe, šli tudi v nadvse veliko klet, župan pa je nad vsem strmel in se čudil, od strahospoštovanja se je komaj upal govoriti.

2 Ko smo se čez nekaj ur znova vrnili v veliko jedilnico in posedli za mizo, je župan šele rekel: »Zdaj v resnici verjamem, da od vekomaj obstaja Bog, in sicer samo Tisti, v katerega še verujejo judje - čeprav le malo - in k Njemu od časa do časa molijo in Njemu v čast slavijo en dan v tednu. Kajti narediti nekaj takega je mogoče samo Tistemu, ki je iz Sebe, s Svojo večno mogočno besedo ustvaril širno nebo in to zemljo, katere meja ne pozna noben človek, jo okrasil in oživil z nešteto najrazličnejših rastlin, živali in ljudmi. O glavar, naj поблиže spoznam tega Boga!«

3 Glavar je rekel: »Poglej človeka, ki sedi ob moji desnici in se pogovarja z mojo hčerjo, ki jo je v Pelli čudežno ozdravil najhujše bolezni. Za zdaj mi ni treba reči nič drugega, pozneje pa boš izvedel še veliko podrobnejšega in obširnejšega.«

4 Župan si Me je začel natančno ogledovati in nato tiho rekel glavarju: »Po videzu je tudi človek, po oblačilu pa jud iz Galileje. Mora pa biti nadvse pobožen in velikemu judovskemu Bogu povsem predan, da ga je veliki Bog obdaril s takšno nepredstavljivo močjo, kakršno so nekoč poznali tudi drugi zelo pobožni judje.«

5 Glavar je rekel: »Deloma imaš prav, toda v celoti še zdaleč ne. Toda počasi boš že vse razumel.«

6 Jaz pa sem se obrnil h glavarju in rekel: »Ga že lahko bolj podrobneje seznaniš, razumel bo.«

7 Glavar je nato začel poučevati župana o Meni, da so se temu čudili celo Moji učenci, župan pa je razumel in dojel vse, nobenega dvoma ni bilo več v njegovi duši.

8 Ko je župan spoznal, s kom ima opraviti v Meni, je vstal, poln strahospoštovanja pristopil k Meni in rekel poln vdanega poguma: »Gospod, Gospod, edini si, v katerega bom odslej neomajno in živo veroval z vsemi domačimi. Toda tudi Ti mi povej, kaj naj storim, da bi ta moja vera v najkrajšem času prešla tudi v srca drugih ljudi. Kajti takšen pač sem, da bi to, kar me osrečuje in naredi blaženega, rad takoj prenesel še drugim ljudem, da bi bili prav tako srečni in zadovoljni. To pa z našimi šibkimi človeškimi močmi prepogosto ne gre tako hitro, kot bi želeli in zmogli. Tebi, o Gospod, Gospod, pa so od vekomaj najjasneje znana vsa sredstva in poti in samo Ti mi jih

lahko pokažeš.«

68. Ljubezen in potrpljenje, poglobitni človeški odliki

1 Jaz sem rekel: »Ljubezen in potrpljenje sta največji odliki vsega na tem svetu in tudi v večni neskončnosti. Ljubezni ti ne manjka, zato sem se ti tudi pustil najti in se ti dal takoj razpoznati, toda manjka ti še prave potrpežljivosti, povsem uglašene z ljubeznijo.

2 V Mojem imenu stori danes samo toliko, koliko zmoreš, naslednji dan pa ti bo že povedal, kaj ti je še storiti, da bi dosegel kakšen plemenit namen. Kajti glej, v tem Mojem nadvse velikem svetu, določenem" za vas, ljudi, z vami ni mogoče ravnati kakor s starim, trhlím lesom, ki ga na mah prelomiš na kolenu. Kajti če bi bilo to mogoče, ne bi nikoli privzel krvi in mesa in nikoli ne bi kot človek prišel k vam, ljudem, in vas tako rekoč z vsem trdom in največjo potrpežljivostjo poučeval o stvareh Svojega kraljestva.

3 Vsak človek ima svobodno voljo in njo je treba predvsem upoštevati in spoštovati. Zato ne bi bilo najbolje, zlasti ljudi, ki se z naukom stoikov niso posebej ukvarjali, opozarjati na veliko čudežno znamenje, ki sem ga storil, temveč jih je treba poučiti predvsem o Mojem obstoju, ki v duhu nima ne začetka in ne konca, to pomeni, o enem, edino pravem Bogu; tako bodo seznanjeni z Njegovo voljo in bo tisti, ki jo bo izpolnjeval, dosegel pravi cilj (pravi cilj - v Lorberjev izvirnik je to dopisal nekdo drug, opomba založbe Lorber).

4 In ko bodo ljudje Mojo voljo sprejeli brez zunanje prisile - naj bo fizična ali moralna -, in postali v resnici dejavni v skladu z Mojim naukom, se šele lahko začnete z njimi pogovarjati o Mojih posebnih znamenjih in Moji vsenavzočnosti, in to jih bo še okrepilo v njihovi veri in pri njihovem ravnanju v skladu z njo.

5 Toge stoike pa že lahko začnete spreobračati z znamenji, ki sem jih storil. Kajti zaničevalci življenja in priklicevalci smrti in nebivanja zlahka prenesejo tako močan udarec, ne da bi to škodilo njihovi svobodni volji.

6 Toda o tem znamenju tukaj ne govorite prezgodaj, saj sta v tem kraju že dva, ki sem ju ozdravil v Pelli, in to glavar in njegovi podrejeni dobro vedo, in ta ozdravljena bosta že prav pričevala o Meni. Šele potem lahko začnete govoriti tudi o tem, kar se je zgodilo tukaj.

7 Z vso ljubeznijo in potrpežljivostjo torej storite tako, kot sem vam zdaj povedal, in tako boste pripomogli k obilni žetvi ljudi za Moje kraljestvo življenja.

8 Prisluhnite priliki: Gospodar vinograda je v svojem vinogradu zaposlil dva delavca in vsakemu obljubil enako, dobro plačilo. In najeta delavca sta si vinograd razdelila na

enaka dela.

9 Eden od delavcev se je hotel pred gospodarjem izkazati kot zelo zavzet in delaven, da bi dobil od njega še dodatno plačilo, delal je brez počitka in miru. Z delom je tudi kmalu končal; toda ob veliki in nepotrpežljivi naglici je bilo delo opravljeno večinoma zelo nemarno in vinograd je gospodarju prinesel le skromen pridelek.

10 Drugi delavec pa si je vzel čas. Pri vsaki trti je tehtno premislil, kako naj jo obdela, da bi gospodarju kar najbolje rodila. Za svojo polovico vinograda je potreboval tudi veliko več časa kakor njegov sodelavec. Toda ko je trta obrodila, je bil njegov del vinograda prepoln najlepšega grozdja.

11 Ko se je začela trgati, je gospodar vinograda drugega delavca zelo pohvalil in mu dal še dodatno plačilo, prvemu delavcu, ki je delo opravil preveč hlastno, pa dodatnega plačila ni dal, kajti vinogradu je bolj škodil kakor koristil.

12 To si dobro zapomnite, če hočete biti res koristni delavci v Mojem človeškem vinogradu življenja.

13 Ljudje so trte, in z vsakim je treba ravnati glede na njegov ustroj in njegovo naravo; delajte torej tako, kakor sem vam zdaj povedal, pa boste želi dobre sadove in v Mojem kraljestvu prejeli najboljše plačilo.

14 Ljudi poučujte predvsem resnico, in ta jih bo osvobodila vsega, kar oklepa njihove duše, vi sami pa boste pri tem v svojih srcih začutili in užili radost največje svobode.«

69. Kosilo in Gospodovo slovo

1 Vsi so se Mi zahvalili za ta pouk, župan pa je vstal od mize in hotel oditi, ker je videl, da je starešina svojim ljudem ukazal, naj kmalu prinesejo kosilo na mizo. Povabil sem ga, naj ostane in kosi z nami; ostal je in kosil z nami.

2 Ko je zagledal plemenite ribe, je vprašal glavarja, ali in kdaj je te ribe priskrbel judom, morda iz Genezareta ali Gadare.

3 Glavar pa je rekel: »Prijatelj, tega nisem storil jaz, temveč spet samo Gospod, ki Mu je vse mogoče - kot si se danes že več kot dovolj prepričal -, in tako so tudi te ribe znamenje Njegove božanske moči in veličastja. Zaužij jih in si z njimi okrepi telo in srce duše.«

4 Župan je vzel ribo in jo kmalu zaužil, saj mu je izredno teknila; druge pa ni več vzel, ker se je čutil dovolj okrepljenega že z eno.

5 Med kosilom se je še marsikaj govorilo o pojavih in stvareh v naravnem svetu, in to je župana zelo veselilo.

6 Pogovor je nanesele tudi na sanje. Navzočim sem razložil notranji svet sanj ter jim ob tem spregovoril tudi o še nerazviti Božji ustvarjalni sili v duši, ki se lahko do konca

izoblikuje in izpopolni le z natančnim ravnanjem po Mojem nauku.

7 Tudi tega se je Grk, tako kakor glavar, zelo razveselil in rekel: »O, ljudje, vsi skupaj ne vedo ničesar, in kako ničevi so proti Tebi, o Gospod, Gospod.«

8 Jaz sem rekel: »Zato pa sem prišel k vam na ta svet, da bi vam pokazal pot, po kateri boste dosegli prav enako popolnost v vsem, kot jo imam Jaz, nespremenljivo od vekomaj. Jaz sem vse v vsem, vse je v Meni in iz Mene. In tako boste tudi vi, kot Moji otroci, z Menoj.

9 Povem vam: Nobeno oko ni videlo, nobeno uho slišalo in noben človeški čut zaznal, kakšne blaženosti sem pripravil tistim, ki Me ljubijo in natančno izpolnjujejo Moje zapovedi. Bodite zato preudarni in zavzeti za vse dobro in resnično ter dejavni v vsej ljubezni in potrpežljivosti, da se bo prebudil Moj duh v vas, da bo vstal in vam v najjasnejši luči pokazal notranji Božji svet v srcu vaše duše, kajti v njem je skrita največja blažena neskončnost, ki je zunanji človek ne more odkriti, in nihče razen Mene ne pozna poti tja. Jaz pa vam kažem to pot; zato hodite po njej, da boste sami prispeli v Božji svet v vas samih.«

10 Po teh Mojih besedah je Grk rekel: »To je notranja najgloblja modrost, ki je še ne morem povsem doumeti, saj sem zagotovo v vsem navzven usmerjen človek. Zato si bom prizadeval, da bom čedalje bolj slačil zunanjega človeka, da bom tako čedalje razločneje razumel notranjega. O Gospod, Gospod, pomagaj mi pri tem zahtevnem delu! Kajti samo s Tvojo pomočjo lahko sam po sebi ubog in slaboten človek doseže vse, brez nje pa na vekomaj nič razen smrti, ki jo mora vsak človek nekoč prestati - usoda, ki res ne pripomore k temu, da bi globlje razmišljujoči človek postal vedrejši in vesel, zato tudi nas, privrženca Diogena, nikoli nihče ni videl veselih.

11 Ker pa sem zdaj videl samega Stvarnika, Gospoda življenja in vseh stvari ter govoril z Njim in iz Njegovih ust prepričljivo slišal, da za človeka na vekomaj ni smrti, se mi je razvedrilo tudi srce. O Gospod, Gospod, ohrani me v tej vedrini, kajti žalosten človek nima veselja do nobenega dobrega dela.«

12 Jaz sem rekel: »Če boste poskrbeli, da boste storili, kar morate storiti vi, bom tudi Jaz prispeval Svoj delež! Toda dokler še prebivate v telesu, si ne želite preveč življenjske vedrine, kajti ta zlahka zapelje dušo v posvetno in materialno, potem pa duša zelo težko najde pravo pot v življenje v vsej popolnosti.

13 Veselje in trpljenje prenašajte enako potrpežljivo in vdano v Mojo voljo, pa boste nekoč v Mojem kraljestvu okronani s krono življenja.

14 Tudi Moj obisk tega kraja se je končal, zapustil vas bom in se odpravil v drug kraj, v katerem je tudi veliko mrtvih, ki jih bom obudil v življenje. Ti, glavar, pa se zdaj lahko prosto odločiš, ali Me boš spremljal na Golan.«

15 Glavar je rekel: »O Gospod in Mojster, jaz bi Te, če Ti je prav, spremljal še naprej - kajti zdaj, jeseni, imam dovolj časa; v kraje pod svojo oblastjo bi te vsekakor spremljal, saj si jih moram ogledati. Z menoj bodo šli tudi moji podrejeni in tudi hči in tako se lahko kar odpravimo.«

16 Prišli so tudi judje iz judovske hiše in se Mi kar najbolj ganljivo zahvalili za čudežne milosti, ki sem jim jih izkazal, ter Me prosili, naj jim tudi v prihodnje ne odrečem pomoči ob stiski.

17 Obljubil sem jim, da bom v duhu ostal z njimi, če se bodo tudi oni držali Mojega nauka, in tudi glavar in župan sta jim obljubila, da jih bosta varovala.

Jakob Lorber
Janezov veliki evangelij
knjiga 10